

De Grote Verhuizing

Verhuizen combineren met een bipolaire stoornis is een kleine ramp. Sterker, in mijn huidige leven is dat een grote ramp. Omdat ik in een studentenappartement woonde, moest ik weg. En omdat ik voorlopig in mijn wervelende stemmingswisselingenstorm zal blijven, was wachten ook geen optie. Wel had ik nog de tijd, dus was ik kritisch.

Vrij snel vond ik een appartement dat even groot was als mijn andere appartement, maar dan met een flinke tuin. Mijn niet zo groene vingers begonnen onmiddellijk te jeuken. Al bij het accepteren begon de ellende. Ik stond op nummer twee. Het werd een heel erg lang weekend totdat ik gebeld werd dat ik de hoofdprijs had gewonnen.

De eerste opleverdatum was 7 april. Ik zei mijn oude appartement op en begon met de voorbereidingen van de verhuizing. Toen werd de datum verschoven naar 10 april. En vervolgens bleek er asbest in het pand te zitten en werd er geen datum meer genoemd. Complete paniek. Ik had mijn huis al opgezegd, ik had verhuisvrienden en een busje geregeld. Nu wist ik helemaal niet meer waar ik aan toe was.

In mijn oude appartement verdwenen steeds meer spullen in vuilniszakken, kledingbanken, papierbakken, kringloopwinkels en ook in een indrukwekkende stapel dozen. Bij elke ingepakte doos en verschuiving van de opleverdatum schoot de spanning verder omoog en verloor ik meer het overzicht. Ik maakte duizend lijstjes om mijn hoofd onder controle te houden en slikte het maximum aan oxazepam om de angst aanvaardbaar te maken.

Het wierp vruchten af. Ik bleef op mijn life-chart twee streepjes boven of onder de middenlijn, of tegelijkertijd natuurlijk. Dat

betekent dat ik met enige moeite kan functioneren. Niet prettig, maar leefbaar. Hoe dichter de datum van de oplevering naderde, hoe slechter mijn oxazepam werkte. Ik begon te vrezen dat ik dankzij het grote oxazepamgebruik van afgelopen jaar, nu in de periode van gewenning was beland. Uiteindelijk kreeg ik ruim drie dagen voor de verhuizing de sleutel.

Op vrijdag kocht ik samen met een handige oom de bouwmarkt leeg. Onwijs handig, iemand die beslissingen maakt als jij daar niet meer toe in staat bent. Alleen even je pinpas trekken en klaar.

Op zaterdag stond ik er alleen voor. Hoewel de opdracht duidelijk was (verf de muren wit) was de uitvoering moeilijker. Ik maakte lijstjes in welke volgorde, wanneer ik pauze zou nemen, in een poging het overzicht niet volledig te verliezen.

Zondags sloeg mijn hypomanie om naar gemengd en verdrong ik in een complete paniek terwijl ik naar de laatste twee muren keek. Mijn zwager kwam en in een uur waren we klaar. Later die dag ging ik verfspatten poetsen van de vloer en ik vond het heerlijk. Hetzelfde gevoel als tijdens de opname, waar ik 's nachts koffievlekken weg poetste. Ik besloot naar deze alarmbellen te luisteren en op tijd naar bed te gaan.

Tijdens de verhuizing nam een vriendin kordaat de leiding over. De mannen deden het sjouwwerk. Na meerdere keren aandringen besloot ik de eerste twee nachten bij de vriendin door te brengen. Voordat ik weg ging ruimde ik wat dozen uit en gaf mijn kat een warm welkom. Daarna schoof ik aan bij het eten. Na een avond mandala's kleuren viel ik als een blok in slaap.

Misschien was het toch niet de gevreesde gewenning, maar pure stress. Terwijl er nog de nodige dozen uit te pakken zijn, droom ik alweer verder. In mijn hoofd ben ik alvast de voorstrijk aan het aanbrengen, ben ik de deuren aan het schuren en heb ik mijn buxuskonijn (waarover later meer) vermoord. Maar dit keer geen deadline, geen lijstjes. De potten verf zijn dicht, de rollers en bakken schoon, de snoeischaar nog niet gekocht. Er is alleen rust en tijd.

De ongelovige